

vække Folkets slumrende Evner, saa er der derfor ikke sket nogen ubodelig Skade. Saa har vi i hvert Fald gjort et — nødvendigt — Forsøg.“

„Jeg synes saamænd, vi har eksperimenteret tilstrækkeligt under vor ny Forfatning. Vor ulyksalige Eksperimenteren med en tilfældig Folkestemning i 64 maatte vi dyrt nok betale.“

Ved denne uforblommede Hentydning til den sidste, ulykkelige Krig, for hvilken man almindeligt tilskrev netop Bispens Ministerium et væsentligt Ansvar, fór der ligesom et isnende Vindstød hen over Frokostbordet. Bispén, der ikke havde forandret Stilling, blegnede og skottede et Par Gange hen til Provsten med hurtige, usikre Blikke, som om han betænkte sig paa, hvorledes han skulde besvare denne Uforsømmethed. Saa trak han til sidst sin gammeltestamentlige Maske op for Ansigtet og sagde med fuldkommen behersket Stemme:

„De synes, Provst Tønnesen, i Deres forunderlige Mistillid til vor Tids Almue at glemme Ordet om, at meget er skjult for de vise og forstandige men aabenbaret for de enfoldige.“

Provsten vilde gøre Indvendinger, men Bispén lod sig ikke længer afbryde og vedblev med stigende Styrke:

„Det er i denne Sammenhæng ogsaa værd at